

Ankestyrelsens principafgørelse C-14-06 om merudgift - medicin - diætkost - forrang - aktivloven - sygebehandling mv. - subsidær

Resume:

Aktivlovens regel om dækning af sygebehandling, medicin mv. var subsidær i forhold til servicelovens regel om nødvendige merudgifter til personer med varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne.

Der blev lagt vægt på kompensationsprincippet og på, at servicelovens regel om merudgifter i forhold til aktivlovens regel om sygebehandling måtte anses for at være en specialbestemmelse i relation til personer med varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne.

Love:

Lov om aktiv socialpolitik - lovbekendtgørelse nr. 1009 af 24. oktober 2005 - § 82

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 1187 af 7. december 2005 - § 84

Lov om social service - lovbekendtgørelse nr. 979 af 1. oktober 2008 - § 100

Sagsfremstilling:

Sagen drejede sig om en mand med en insulinkrævende diabeteslidelse.

Han modtog kontanthjælp, og han havde behov for dækning af udgifter til blandt andet medicin, diætkost samt fodpleje som følge af diabeteslidelsen.

Han havde søgt om dækning af disse udgifter efter servicelovens § 84, men kommunen havde givet afslag på at yde dækning af basisbeløbet efter denne bestemmelse. Kommunen havde i stedet ydet dækning af hans faktiske udgifter til medicin, diætkost og fodpleje efter aktivlovens § 82.

Efter påklage tiltrådte det sociale nævn afgørelsen om afslag på dækning af udgifter efter servicelovens § 84. Begrundelsen for afgørelsen var, at efter nævnets praksis var støtte efter servicelovens § 84 subsidær i forhold til støtte efter aktivlovens § 82.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, i hvilken rækkefølge servicelovens § 84 og aktivlovens § 82 skulle anvendes i forbindelse med en ansøgning om dækning af merudgifter ved handicap.

Afgørelse:

Sagen blev hjemvist til kommunen til ny behandling og afgørelse.

Kommunen skulle træffe en ny afgørelse, hvor kommunen skulle tage stilling til, om manden var berettiget til dækning af merudgifter efter servicelovens § 84 til blandt andet medicin, diætkost og fodpleje.

Begrundelsen var, at servicelovens § 84 om nødvendige merudgifter fandtes at have forrang for aktivlovens § 82 om dækning af udgifter til sygebehandling mv., når en person med nedsat funktionsevne ansøgte om dækning af merudgifter.

Ankestyrelsen fandt, at aktivlovens § 82 om dækning af blandt andet medicin og sygebehandling var subsidær i forhold til servicelovens § 84 om nødvendige merudgifter.

Begrundelsen herfor var, at formålet med servicelovens § 84 var at hjælpe personer med nedsat funktionsevne eller et handicap. Ankestyrelsen fandt, at § 84 måtte anses for at være en specialbestemmelse i forhold til aktivlovens § 82, hvis formål mere bredt var at hjælpe en personkreds, der ikke havde midler til at afholde nødvendige udgifter til bedring af personens helbredsmæssige forhold.

Ankestyrelsen fandt derfor, at mandens ansøgning om dækning af merudgifter i form af blandt andet egenbetaling til medicin, diætkost og fodpleje skulle behandles efter servicelovens § 84. Ankestyrelsen fandt, at dette synspunkt var i overensstemmelse med kompensationsprincippet i sociallovgivningen, hvorefter personer med handicap eller nedsat funktionsevne i videst muligt omfang skulle kompenseres for følgerne af deres nedsatte funktionsevne.

I Ankestyrelsens overvejelser var indgået en udtalelse af 1. december 2004 fra Socialministeriet, hvoraf fremgik, at det var ministeriets opfattelse, at de handicapkompenserende bestemmelser gik forud for aktivlovens § 82. Efter ministeriets opfattelse skulle kommunen dermed først vurdere, om en person med varigt nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne opfyldte betingelserne i servicelovens § 84. Hvis personen ikke opfyldte betingelserne for merudgiftsydelse efter servicelovens § 84, kunne kommunen derefter vurdere, om der i stedet kunne ydes hjælp efter aktivlovens bestemmelser.

Ankestyrelsen lagde endvidere vægt på, at en kommune skulle behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der fandtes for at give hjælp efter den sociale lovgivning. § 84 indgik blandt de muligheder for at yde en helhedsorienteret særlig indsats, som en kommune efter servicelovens § 67 var forpligtet til at yde overfor voksne med nedsat fysisk eller psykisk funktionsevne.

Servicelovens § 84 skulle derfor foretrækkes som den primære hjemmel frem for aktivlovens § 82, selv om det ikke af ordlyd eller bemærkninger fremgik, hvilken af de to bestemmelser, der havde forrang.